N°. 52. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 2 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

BEOORDEELINGEN VAN DEN MINISTER VAN HALL.

Wat geeft toch de stemming, waarin men zich ten aanzien van eene zaak of eenen persoon bevindt, eenen verbazenden invloed op onze beoordeelingen ten aanzien derzelve!

Gelijk men, bij het helderste weder, bij de gunstigste uitwendige omstandigheden, nogtans het leven als door een zwart floers kan beschouwen, wanneer de geest door de eene of andere, vaak ligchamelijke oorzaak wordt neder gedrukt, (hetgeen JEAN PAUL reeds heeft doen zeggen, dat eenige in den onderbuik beslotene winden het geheele stelsel der beste wereld kunnen omver werpen;) zoo is het ook hier.

Is men tegen eenen persoon vooringenomen; is men er in geslaagd, ons ongunstige verwachtingen van hem te doen koesteren, zijne bedoelingen te doen wantrouwen; of wel komt er nog iets ergers bij, dat men hem zijnen voorspoed, zijn aanzien, zijne betrekkingen misgunt, of men door te *opponeren, quand même*, het op het erlangen van eenen balsemenden *zwygdrank* toelegt; — dan kan dit een en ander niet missen, in al hetgeen hij zegt of doet iets te doen zoeken en vinden, hetwelk niet bevredigt, hetwelk men reden vindt te berispen of af te keuren.

Reeds in een vorig N°. (*Vlissingsche Courant* 13 April,) hebben wij. met gevaar van voor *ministerieel* te worden gehouden, (1) gemeend, het onbillijke der veroordeeling van het besluit tot regeling van den minister-raad te moeten doen in het oog vallen; en ook de *Tydgenoot* heeft in dien geest een tweetal artikelen geplaatst.

Dat was slechts de *eerste* stap van den Minister, waarvan men zelfs niet onopgemerkt heeft gelaten, dat hij niet op 31 Maart maar eerst op 1° April had mogen geschieden.

Met de circulaire aan de Procureurs-Generaal is het nog erger geloopen. Daar, waar men aan de eene zijde in dezelve niet anders zag, dan de uitlag van zuiver constitutionele gevoelens; dan het oogmerk, om de natie nopens de bedoelingen des Ministers gerust te stellen; om oudere en nieuwere wetsbepalingen, niet langer in overeenstemming met de latere uitleggingen aan onderscheidene bepalingen der grondwet gegeven, of ook in strijd met den tijd en de zeden en behoeften des volks, door betere te doen vervangen; om een gepast en geoorloofd gebruik van de vrijheid der drukpers te waarborgen, en *alleen* het klaarblijkelijk *misbruik* er van, hetwelk elders zooveel nadeel te weeg brengt en de eer der verdienstelijkste mannen door het slijk doet slepen, te keer te gaan; om het solliciteren, het kuipen, het ambtsbejag te beperken, en een gemoedelijk onderzoek naar kunde en integriteit en de waardering daarvan onvermijdelijk te maken; daar zag men, anderzijds, in dit stuk de blijken van onbekwaamheid, duisterheid, dubbelzinnigheid, heerschzucht, inconstitutionaliteit, zucht om alleen naar goedvinden over de vacante posten te beschikken, enz. enz.

Men heeft woorden en zinsneden ontleed en geperst, om er uit te halen en te drukken, wat er voor geen onpartijdige in te vinden was; men heeft gezegd, op welke wijze, met welke woorden de Minister zich beter en duidelijker had kunnen uitdrukken; men heeft vrees te kennen gegeven voor de vrijheid der drukpers, omdat de Minister niet gezegd heeft, dat de ambtenaren van het openbaar ministerie omtrent de delicten tegen de wetten op de drukpers met *gematigdheid*, met *oordeelkunde* moeten gebruik maken. Men heeft hem gewezen op het voorbeeld des Ministers VAN MAANEN, tegen wien in den laatsten tijd onderscheidene artikelen geschreven werden, « welke « welligt aanleiding tot vervolging zouden hebben kunnen « geven," maar die wijselijk begrepen heeft dezelve niet tot onderwerp van geregtelijke onderzoekingen te moeten maken, en daarop gevraagd: « zal de tegenwoordige Mi- « nister, minder voorzigtig zijn? Zal hij *per fas et nefas* « ieder vervolgen, die het wagen mogt HEM aan te randen?"

En op deze wijze tracht men dan op eenen Minister, die vordert, dat het vrije *gebruik* der drukpers zal worden geëerbiedigd en zijn gewaarborgd, en alleen het *misbruik* in het *algemeen* belang zal worden te keer gegaan, — een licht te werpen, als beoogde hij daarbij blootelijk *zichzelven*, zijne *eigene* persoonlijke veiligheid, als ware het zijn oogmerk, de vrijheid der drukpers binnen de door de wet gestelde grenzen *niet* te eerbiedigen, *niet* te ontzien.

Het is speciaal het *Handelsblad*, waarop wij hier het oog hebben. Wij kennen deszelfs bedoelingen met die vitterijen en haarkloverijen, met die, in ons oog, onverdiende beschuldigingen en vermoedens niet. Had de heer VAN HALL zóó iets noodig, om een goed constitutioneel Minister te worden; dan, waarlijk, had dat blad ook zooveel reden niet, om, bij de benoeming van dien Minister, daarover zulk eene ondubbelzinnige tevredenheid aan den dag te leggen, als het gedaan heeft. Het heeft dan *ook ons* (die den heer VAN HALL alleen uit zijne politieke werken kenden,) door deszelfs toejuichingen en uitingen, op eenen dwaalweg gebragt.

Zou men, uit het N°. van 28 April ll. van gezegd blad niet opmaken, dat een Minister van Justicie, die de wet heilig en zuiver wil hebben geëerbiedigd, onderhouden en gehandhaafd, die kracht en geene slap- en laauwheid wil, — deswege verdient te worden gelaakt en berispt? Liet deze Minister, zoolang bij de zelfbewustheid bezit, de grondwet en de wetten te eerbiedigen, zich ongestraft verguizen en beschimpen, gelijk wij dit elders en ook in den laatsten tijd hier te lande Ministers hebben zien doen, wij zouden vreezen, dat hij den toeleg had, ons van de *ware* vrijheid der drukpers te berooven; dat hij *uitersten*, *misbruik* wilde, om later ook het *gebruik* te kunnen verhinderen of belemmeren: want daartoe, of tot omwentelingen, komt men, wanneer de wet niet regeert, niet wordt geëerbiedigd en gehandhaafd.

Wij hebben, indertijd, krachtiger zoo wij gelooven dan, het *Handelsblad*, de zaak van den *Tolk der Vryheid* in dit blad bepleit en verdedigd. En waarom? Omdat er, naar ons inzien, in dien tijd, velerlei oorzaken bestonden, geschikt om elk vaderlandslievend gemoed met verontwaardiging te vervullen; omdat er *waarheid* lag in veel wat *de Tolk* zeide, hoe ongezouten en *ongematigd* dit dan ook vaak geschiedde; omdat eindelijk de gronden, waarop de vervolgingen gebouwd waren, ons in geenen deele als *solide* voorkwamen; en wij hebben ons daarom opregtelijk verheugd in de beschikkingen des Konings, welke de hardheid, in de veroordeelingen gelegen, ophief.

Maar wat beden reden van verschooning en billijking vindt, vindt dit niet in alle tijden en omstandigheden. Wij voor ons schromen de *uitspattingen* der vrije drukpers, (tegelijkertijd dat wij hoogen prijs stellen op de bevoegdheid, om de daden, woorden en de politieke karakters der bewindslieden aan eene onpartijdige en vrijmoedige critiek te onderwerpen,) en wij schromen die juist om de nadeelen, welke er voor die vrijheid zelve uit kunnen voortspruiten, en bijzonder ook om den minderen invloed, welken de onafhankelijke pers, door die overdrijvingen, bij alle bezadigden en weldenkenden in den lande verwerven en behouden kan.

Men zie nu ook nog in het N°. van het *Handelsblad*, door ons aangehaald, wat het zegt van deszelfs vroegere *verontwaardiging* en *yveren* tegen het *sollicitatie-stelsel*, en vergelijke daarnevens de gronden, op welke het nu den heer VAN HALL berispt, die de daaruit ontstaande misbruiken heeft willen wegnemen; en ieder onpartijdige zal, zoo wij gelooven, met ons instemmen, dat men er naar *gezocht* heeft, om van afkeuring te kunnen doen blijken; en dit brengt ons bijna tot de overtuiging, dat de *Tydgenoot* gelijk had, toen hij zeide, dat het *Handelsblad* juist zooveel oppositie toont, als het meent aan de meerderheid zijner lezers welgevallig te zijn.

Zulk eene oppositie echter vereeren wij niet; maar alleen de zoodanige, welke de waarheid, de onpartijdigheid, de zuivere zucht voor het welzijn des vaderlands tot grondslag heeft.

(1) Wij zullen ons deze benaming tot eene eer rekenen, naar mate het meer blijken zal, dat wij kundige, vrijzinnige, het algemeene volksgeluk beoogende Ministers in Nederland bezitten.

INGEZONDEN STUKKEN.

De geachte apologist van den schrijver der in den *Volksvriend* geplaatste, Vlugtige Gedachten over de armenwet van 1818, doet de waarheid te kort wanneer hij zegt, dat de tegenschrijver derzelve, een eenvoudigen weg opgeeft, om steeds geregeld het domicilie van onderstand te kunnen aanwijzen; welk toovenaar of heksenmeester zou daartoe het vermogen hebben? veeleer ontdekt HERSCHELL een infusie-diertje in de maan, dan ZEd. eene dergelijke fanfaronnade in het tegenschrift, te vinden in de *Vlissingsche Courant* van den 15 dezer.

De tegenschrijver kent de laatste, vaderlandsche armenwet gebreken toe, die zij met alle menschelijke gewrochten gemeen heeft; maar hij vindt haar zoo leelijk en wanstaltig niet, als de schrijver der Vlugtige Gedachten haar schetst. Hij toont het middel aan om ter goeder trouw van de armlastigheid der behoeftigen vrij te blijven, wanneer zij, binnen de vier- (of zes) jarige inwoning, tot den openbaren onderstand vervallen; behoudens proefondervindelijke bewijzen, durft hij twijfelen, of de armbeheerders zich, ex officio, zoo verre aan de menschlievendheid en het mededoogen zullen vergrijpen, als van de andere zijde wordt verzekerd, en dat zij zich aan handelingen zullen schuldig maken, die bij de wet van 1818 zijn voorzien en verijdeld, en wel eens onder het bereik der justitie konden vallen; hij licht zijne bemerkingen zooveel mogelijk toe, en eindigt met den wensch, daar toch iedere wettelijke verordening hare kwade zijde mede ter wereld brengt, dat de wet in kwestie, met hare ap- en dependentien, tot eenheid en duidelijkheid wierd gebragt en als zoodanig in vigeur gelaten.

Ziedaar nagenoeg de korten inhoud van het, op eenigzins zwakke en alles behalve proefhoudende bewijzen rustende tegenschrift. (?) De apologist duide het den steller ten goede, dat hij niets kan terugnemen van hetgeen, op grond van overtuiging, ten voordeele der wet is aangevoerd.

Op eene meer onmiddelijke wijze dan de schrijver der Vlugtige Gedachten, klaagt ZEd. over de drukte, door verschillen wegens het domicilie van onderstand, bij de collegien van Gedeputeerde Staten en in het kabinet des Konings, veroorzaakt, alhoewel daar reeds is tegen over gesteld, dat ieder andere wet als die van 1818, voor opkomende kwestien, een *administrativen* scheidsregter aantoonende, geen mindere bezigheden aan de bevoegde autoriteiten zal verschaffen. Wij geven den apologist in bedenking, dat het goed en rigtig beheer der armen eene aangelegenheid van Staat is, die wel verdient, door de lands-regering, gade geslagen en in opzigt gehouden te worden. De *wet* van November 1818, is eene maar al te dikwijls verguisde, vrome zuster der verzameling, welke een geheel justitiewezen met al zijn nasleep ten dienste heeft; de ressorten der laatste zijn legio; die der armenwet telt niet meer dan [illegible] drie, waarop het gansche gewigt der effecten nederkomt; en wanneer nu zaken van armlastigheid, door verwikkeling en verdraaijing, den meest geroutineerden administrateur, de handen vol werk geven, om dezelve in het effen te brengen, het zal met andere administrative belangen soms niet beter gaan; in judiciële zaken, zwoegt de ervaren jurist, de doorknede practicus, wel dagen, wat zeggen wij, weken, maanden, eer het hem mag gelukken het steunpunt te vinden voor eene gemoedelijke uitspraak, die naderhand, door een hooger ressort, kan verworpen worden.

De onderwerpelijke werkzaamheden zijn aan de armenwet van 1818, en ongetwijfeld aan ieder andere verordening, waarvoor zij plaats maakt, in den volsten zin des woords adherent; deswege mag zij der afschaffing niet prijs gegeven worden; of zijn er bij geval lieden die, wegens baatzuchtige, staatkundige, godsdienstige, of andere redenen, in het geheel geene armenwet, en liefst eene toomelooze vrijheid en willekeur verlangen, zoo als de heer LUTTENBERG zulks bijna laat veronderstellen. Mogt nu onverhoopt de apologist deze orde van zaken toegedaan zijn, dan zullen de armen daarbij geen nadeel ondervinden; ten minste laat het zich niet verwachten van den vriend der menschlievendheid, die over het onderstands-domicilie *a priori* den staf breekt; ten zij, in eerbied gezegd, ZEd. met een arm-beheer in betrekking staat, *a priori* gevestigd, dat gaarne lozen en ongaarne behouden of ontvangen wil! Staat het verlangen, om met inachtneming van eenigzins in vago opgegevene uitzonderingen, het burgerlijk domicilie voor het domicilie van onderstand te hebben aangenomen, daar de Algoede Vader aller armen ons evenwel voor behoede, ook met dat van *a priori* in verband?

Er is nogthans vereenvoudiging in te voeren, in de bemoeijing der hooge collegien, wegens verschillen over het domicilie van onderstand: veel zou daartoe bijdragen, wanneer den *ondergeschikten arm-besturen* de verpligting wierd opgelegd, hunne in te dienen rekesten om beslissing, te laten verzeld gaan, van de volkomen geachteveerde correspondentie met partijen, zoo als die, door tusschenkomst der plaatselijke overheid, is gevoerd en de stukken die veeltijds het vereischte licht over het geschil verspreiden, door de gemelde overheid, te laten verifiëren. Over het algemeen kon, zonder verdere consideratien, op deze wijze, veel spoediger en met meer gemak, het doel bereikt worden, dan naar den ouden slenter, geen enkel klavier onaangeroerd te laten, waardoor de eenvoudige en gemotiveerde voordragt, nutteloos tot eene pelgrims-reize wordt veroordeeld, en in een dikken bundel van allerlei stukken en papieren begraven, naar eene plaats des uitgangs terugkomt, waar zij vroeger, genoegzaam onbekend vertrokken is.

Overigens maken wij den apologist indachtig dat de uitvloeisels der wet van 1818, zoo wij ons niet bedriegen, van tijd tot tijd hebben aangewezen, hetgeen al of niet tot den openbaren onderstand behoort en deswege regelen hebben aangegeven die wel tot leiddraad mogen genomen worden; ook komen, in betrekking van het *bedrag* der uitschotten, de uiteenloopende, plaatselijke omstandigheden, wel degelijk in aanmerking.

In zoo verre het ons blijkt, kent de armenwet van 1818, aan geen armen of noodlijdenden, regt of aanspraak toe, tot eene gedwongene hulp van den openbaren onderstand, dit zegt hare redactie nergens; met gevolgtrekkingen en veelligt niet wel geplaatste termen in de emanatien laten wij ons niet in. *De wet* spreekt overal, in den onderstand te *kunnen deelen*, niet in den onderstand te *moeten* deelen, veel minder, bedeeld of onderhouden te *moeten worden*. De heer VAN SORGE, die hier het *ontvangen* als *gunst* en daar het *geven* als *noodwang* beschouwt, heeft te dien aanzien mede zijne bekommering te kennen gegeven, waarin wij echter niet deelen, dewijl van dit alles geene jota in de *wet* te vinden is.

De redactie heeft, ook dit zij haar ter eere gezegd, de wet, in strekking, geest en letter, aan zoodanig euvel, geheel vreemd gelaten; en inderdaad waar zou het henen met de maatschappij, met hare openbare rust en veiligheid, indien de wettelijke instellingen, van den lande, den noodlruftigen natuurgenoot, dergelijke geduchte wapenen in handen gaven?

Voor de armen van zekere gezindte, in het wereldberoemde Amsterdam, ware het nogthans wenschelijk, met goed gevolg te kunnen zeggen, » wij *moeten* in den open- » baren onderstand *deelen*;" dan zouden zoo veel oude van dagen, blinden, verlamden en die tot hoegenaamd geen arbeid meer in staat zijn, tot allerlei menschelijke rampen vervallene natuurgenooten, benevens een legio weduwen en weezen, niet aan hulpeloosheid ten prooi gelaten worden, en in honger en gebrek veeltijds zonder huisvesting, het lastig leven, langs straten, markten en brugwallen voortslepen; terwijl dezelfde soort armen van andere gezindheden, bedeeld, of van de hand der bijzondere of algemeene liefdadigheids-fondsen, opgenomen en verzorgd worden. Bij eene meer ijverige voorstanding van de eene, en betere wil van de andere zijde, zouden

bezwaren van godsdienstigen aard, wel uit den weg te ruimen zijn.

De vermeende gevaarlijke grondslag der armenwet van 1818 zal dus geenszins, tot het toenemen der noodlijdenden bijdragen. Veeligt zou zulks meer op rekening te stellen zijn, van de meer dan hoognoodige openbaarheid van het arm-beheer; van de zoogenaamde *klagten*, soepuitdeelingen, etc. etc., bij welke gelegenheid, de armen, in menigte vergaderen, in onderlinge kennis geraken, met elkander gemeenzaam worden, van lieverlede ieder gevoel van eergierigheid en schaamte verliezen, allengs in getalle aangroeijende, eene bijzondere caste in de maatschappij uitmaken, en het opkomende geslacht, de wortel geschotene bedelzucht, tot erfdeel laten. De Hooge Regering behoorde ook een overgroot aantal vreemde bedelaars, in allerlei vormen en gedaanten, niet over de grenzen te laten.

Zonder in herhalingen te willen vervallen, betuigen wij den apologist, dat hij zich, wegens onze geringe ondervinding in armenzaken, geheel en al bedriegt. De behandeling derzelve, het inzenden van staten van inlichting, rekwestreren en adviseren verschaft ons meer bezigheid dan ons aangenaam is. Andere kwade praktijken dan gelogenstrafte ontkenningen van domicilie. verklaren wij eehter niet ondervonden te hebben. Het doet ons evenwel harteijk leed, onze veeljarige ondervinding, gedurende de laatste dagen, verrijkt te zien, met de feitelijke handelwijze van den Burgemeester te R........, die zich niet heeft ontzien, met medehulp zijns broeders de geneesheer der armen aldaar, aan kinderziekte lijdende Bataven, van geneesmiddelen voorzien; door middel der veerschuit, in een staat van ziekte en besmetting, naar elders te vervoeren. Men stelle, zoo wij hopen, dit hoogst berispelijk gedrag niet op rekening der vigerende wet, welke den Burgemeester te R........, teruggaaf aller redelijke kosten waarborgt, maar wel op de onmenschelijkheid en wederspannigheid diens ambtenaars, die wegens een dusdanig opzettelijk vergrijp, verdient ten toon gesteld en afgezet te worden.

Wij plaatsen ons gevolgelijk niet bij het banier van hen die zoo zeer voor de afschaffing der wet ijveren, maar *blyven* wenschen, dat dezelve van gebreken gezuiverd, met ap- en dependentien worde in eere gehouden, en aan geene zucht tot nieuwigheden of hersenschimmige klagten, worde ten offer gebragt!

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 22. April. Onze konsul te Londen is eergisteren hier aangekomen met brieven en kostbare geschenken, die door koningin *Victoria* voor onzen Koning en onze Koningin, zijn bestemd, en heeft dezelve gisteren te Postdam aan HH. MM. ter hand gesteld. Naar wij van goeder hand vernemen, bestaan deze geschenken: 1°. in eene gouden wieg, benevens eene uit kleurig goud vervaardigde min, die een zuigend kind in de armen houdt, hetwelk veel gelijkenis moet hebben met den prins van Wallis; 2°. in een gouden pistool met een mechanismus, hetwelk bij het afschieten allerlei fijn bewerkte benoodigdheden voor het toilet doet te voorschijn komen; 3°. in eene mozaieken snuifdoos, op welke de merkwaardigste herinneringen aan de doopplegtigheid van den prins van Wallis allegorisch zijn afgebeeld, 4°. in 12 paar messen en vorken, waarvan de handvatsels met blaauwe steenen zijn ingelegd en de knoppen van kunstig gewerkte kroonen zijn voorzien, de lemmeten zijn van echt Damaskus staal, 5°. in vier doozen met kostbare snuiftabak, 6°. in een steenen pot met geconfijte zeldzame Oost-Indische vruchten, 7°. in twee kolossale schapenbouten, merkwaardig wegens derzelver grootte, zijnde naar men zegt afkomstig van de zwaarste Engelsche rammen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25 April. Te midden der herinneringen aan de twee onlangs overleden voorname krijgsoversten, en terwijl men bezig was het stoffelijke overschot van een hunner, den maarschalk *Moncey*, aan de laatste rustplaats, in het hôtel der Invaliden, toe te vertrouwen, heeft een nieuw en zwaar verlies Frankrijk getroffen. De minister van finantien *Humann* is namelijk heden voormiddag, terwijl hij alleen in zijn kabinet arbeidde, plotseling door den dood overvallen. Alle hulpmiddelen der kunst zijn vruchteloos gebleven, nadat de chef van zijn bureau, de heer *Mouton*, hem op den grond uitgestrekt gevonden had.

Een sterfgeval van verschillenden aard heeft gisteren plaats gehad, dat namelijk van den met lof bekenden schrijver van zedelijke verhalen en werken over de opvoeding, *J. N. Bouilly*, te Tours geboren en alhier in hoogen ouderdom overleden. Hij was vroeger advocaat bij het parlement van Parijs, en heeft verschillende andere eervolle betrekkingen bekleed.

— Men heeft den maarschalk *Moncey* in de regterhand een verzegelden koker in het graf medegegeven, die twee gedenkpenningen op de overbrenging van het lijk van *Napoleon* naar het hôtel der Invaliden bevat, en in de linker hand een insgelijks verzegelden koker, waarin zich het proces-verbaal van het sterven, de lijkopening en balseming des maarschalks bevindt, ten einde de nakomelingschap, bij voorkomende gelegenheid, wegens al deze bijzonderheden niet in het onzekere te laten.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 27. April. Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is hulde gedaan van de navolgende boekwerken: door den heer *C. J. Fortuyn*, van een nieuw deel van zijne *Verzameling van wetten en besluiten van Franschen oorsprong*; — door den heer mr. *H. van Sonsbeeck* van zijne *Nadere bydragen ter regeling van de conflicten van attributie*; — door den heer mr. *J. J. van Hees van Berkel*, dijkgraaf van Rhijnland, van twee door hem geschrevene werken: te weten 1°. Eene bijdrage voor het aanstaande wetboek van strafregt, de vraag betreffende, *in hoe verre art. 311 van het Wetboek van Strafregt voorziet ten aanzien der slagen, door ouders aan hunne kinderen toegebragt*, en 2°. eene bijdrage voor de constitutionele geschiedenis des vaderlands, den titel voerende: *Karel V en 's-lands Staten*; — door den heer mr. *J. H. Luzian*, te Leyden, van zijn werkje: *Het rapport der synodale commissie en besluit der Synode van den 19 July 1841 getoetst, beantwoord en als onregtmatig aangetoond*; — door den heer *Vreede*, kantonregter te Heusden, van zijne: *Wenschen en verwachtingen van een kantonregter ten platten lande*.

De heer *Hoofs* vraagt het woord en zegt:

» EDEL MOGENDE HEEREN!

Een en andermaal mogt ik aan deze Kamer de bewijzen aanbieden van den onvermoeiden ijver, waarmede de heer mr. *W. J. C. van Hasselt*, regter-commissaris bij de arrondissements-regtbank te Amsterdam, den hem in zijne veelvuldige werkzaamheden overblijvende tijd ten nutte van het algemeen besteedt.

Niet lang geleden had ik de eer U Edel Mogenden aan te bieden de door hem bijeengebragte Verzameling van wetten en besluiten, voorkomende in het Staatsblad. Het 10e deel daarvan, bevattende de jaren 1840 en 1841, ziet thans het licht; vergunt mij hetzelve aan U Edel Mogenden met de hulde van den schrijver aan te bieden en voor te stellen om hetzelve, even als zijne vroegere werken, in de boekerij van de Tweede Kamer der Staten-Generaal te doen plaatsen."

De heer *Schooneveld* vraagt mede het woord, en doet in de eerste plaats, op verzoek des schrijvers, hulde aan de Kamer van een nieuw deel van het werk van den heer *van den Honert: Geschiedenis en beginselen der Nationale Wetgeving*. De spreker merkt daarbij aan, dat, even als het vorige deel van hetzelfde werk een volledig geheel, betrekkelijk de onteigening ten algemeenen nutte, opleverde, het tegenwoordig deel alles bevat wat tot het belangrijk onderwerp der Heemraadschappen en polderbesturen betrekking heeft, en daarom ook de aandacht van allen, die geroepen zijn, om zich met zulke onderwerpen bezig te houden, alleszins verdient. In de tweede plaats doet de spreker hulde van eene brochure van den heer *F. van Sorge*, directeur der Nederl. maatschappij van veeverzekering en secretaris der gemeente Biggekerke in Zeeland, getiteld: *Over den invloed der machines op de welvaart der volken*. Hij zegt, dat dit belangrijk geschrift in verband staat met het werkje, onlangs door denzelfden verdienstelijken schrijver, onder den titel: *Proeve om te geraken tot eene algemeene wetgeving op het armwezen*, uitgegeven. Even als de beroemde *Sismonde di Sismondi* schetst de heer *van Sorge* de nadeelen, welke uit het machinen-stelsel kunnen voortspruiten, zoo het niet met omzigtigheid wordt gevolgd of al te roekeloos wordt omhelsd. Het verheugt den spreker, dat er ook in Nederland thans een schrijver is, welke in dien geest nasporingen doet en zijne denkbeelden algemeen maakt. Hij oordeelt, de lezing van het aangebodene werkje de aandacht der leden van de Kamer overwaardig.

— Eene donderbui, welke ll. Zondag middag, over Londen en de voorsteden trok, heeft er veel schade gedaan. Een kerktoren, een schip en eene menigte huizen zijn door het hemelvuur getroffen geworden, hetgeen zich niet blootelijk in gewone bliksemstralen, maar in verheevelingen van de gedaante als gloeijende bollen vertoond heeft.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30 April. Sedert den 28 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Georgina, W. Knoop, Bordeaux, wijn; Brarizar Melissa, B. Mazzarovich, Odessa, tarwe; Prinses Victoria, T. Minter, stukgoederen en passagiers, Londen; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; The Undaunt, G. Foster, Liverpool, stukgoederen; Eritheoff, M. Hansen, Gothenburg, garst; The Hope, J. Emmerij, Havre de Grace, ballast.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

De Eendragt, O. G. Stuit, stukgoederen, Hamburg; de Schaapherder, T. P. Gerbrandt, schors, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG;

28 April 1842.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 10.50	Boekweit	f 7.40
Nieuwe dito	« 9.75	Zomergarst	« 3.70
Oude Zeeuwsche dito	« 10.25	Winter Garst	« 4.40
N. Zeeuwsche dito	« 9.60	W. Witte Boonen	«
O. Zeeuwsche Rogge	« 7.20	W. Bruine dito	«
N. dito	« 5.90	W. Paardenboonen	«
W. Groene Erwten	«	Raapolie	f 57.00 p. vat
W. Witte dito	«	Patentolie	« 59.50 «
Koolzaad	«	Lijnolie	« 59.00 «
Z. dito	«	Raapkoeken f	de 1040 st.
Haver	« 5.00	Lijnkoeken «	« 100

Tarwenbrood het Ned. Pond 19 cent. Masteluinbrood 17 en een halve cent. Roggenbrood 15 en een halve cent.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.